

การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
Development of English Vocabulary Pronunciation Skills Using a Set of
Vocabulary Reading Worksheets for Grade 3 Students at Ban Koh Mee
School, Hat Yai District, Songkhla Province

นุรมา บิรู¹, สายสุตา สุขแสง² และ ฐานันท์ ตั้งจุฑา^{2*}
Nurama Buru¹, Saisuda Suksang², Thanan Tangruijul^{2*}

¹ นักศึกษาระดับปริญญาตรี, สาขาวิชาการประถมศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Undergraduate Student, Department of Elementary Educational, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

² อาจารย์, สาขาวิชาการประถมศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Lecturer, Department of Elementary Educational, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

*Corresponding author, E-mail: thanan@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน 3) ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ สถิติวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: พัฒนาทักษะ, การอ่านออกเสียงคำศัพท์, ชุดฝึกทักษะ

Abstract

This research aims to compare the effectiveness of English pronunciation reading among third-grade students at Ban Kho Mee School before and after being taught using a pronunciation reading skills training module. The sample group consists of 30 grade 3 students selected through targeted sampling. Research tools include: 1) a learning management plan, 2) a test to measure pronunciation reading performance, and 3) a set of vocabulary reading exercises. Statistical analysis includes means, standard deviations, and dependent t-test.

Research findings reveal that students who were taught using the vocabulary reading exercises for grade 3 students demonstrated significantly higher post-learning pronunciation reading performance in English compared to their pre-learning performance, with statistical significance at the .05 level.

Keywords: Skill Development, Pronunciation Reading, Skills Training Module

บทนำ

ปัจจุบัน เป็นโลกที่การสื่อสารมีความสำคัญ หากสามารถสื่อสารกับผู้คนได้มากเท่าไร จะสามารถเพิ่มโอกาสหรือทางเลือกในด้านต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งการติดต่อเพื่อค้าขาย การติดต่อเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรม การติดต่อเพื่อเจรจาและการติดต่อ เพื่อจะสื่อความหมายหรือกระจายข่าวสารไปให้กว้างไกล ดังนั้นผู้คนจึงเรียนรู้ที่จะสื่อสารกันมากกว่าภายในประเทศ และตัวกลางในการสื่อสารของคนบนโลกนั้นคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษนั้น มีความสำคัญในทุก ๆ ด้านในโลกปัจจุบัน และภาษาอังกฤษอยู่รอบ ๆ ตัวเรามากขึ้นเรื่อย ๆ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจึงเป็นการเพิ่มโอกาสดี ๆ ในชีวิตทั้งเรื่องการทำงาน การศึกษา วัฒนธรรม รวมถึงผู้คนยิ่งรู้มากเท่าไรก็ทำให้เข้าใจและมีโอกาสที่มากขึ้นได้มากเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น เพื่อให้ประชากรของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยกำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีส่วนสำคัญในการสร้างและส่งเสริมศักยภาพในการคิดของตัวผู้เรียน ให้สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและมีความสามารถ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาประชากรของประเทศเพื่อพัฒนาประเทศต่อไปได้ มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาหนึ่งในสี่ทักษะภาษาอังกฤษ คือ การอ่าน โดยการอ่านออกเสียงมีความสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ เนื่องจากการอ่านเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ยิ่งปัจจุบันเป็นยุคของ "ข่าวสารข้อมูล" การอ่านยังมีความสำคัญมากขึ้นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต การอ่านออกเสียงควรเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันของเด็กทุกคน แต่อย่างไรก็ตามนักวิชาการไทยพบว่า มีเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอยู่หลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย และมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทย คนไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษซึ่งไม่ถูกต้อง การใช้เสียงภาษาไทยแทนมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมายของคำก็เปลี่ยนไปเลย

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ข่าวสารที่ถูกต้องเพื่อพัฒนาตนเองต่อไป จากความสำคัญดังกล่าว การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการสังเกตในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของนักเรียน คือ นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ ถึงแม้ว่านักเรียนจะสามารถพูดคำศัพท์และฟังแล้วเข้าใจว่าคำศัพท์คำนั้นแปลว่าอะไร แต่เมื่ออยู่ในรูปของตัวอักษรแล้วนักเรียนส่วนใหญ่จะไม่สามารถอ่านออกเสียงและแปลให้เข้าใจได้ สังเกตได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนที่มีการอ่านออกเสียง นักเรียนมักจะไม่มีความกังวลเนื่องจากทำกิจกรรมไม่ได้หรือได้ไม่ดีเท่าที่ควร และผลคะแนนทักษะด้านการอ่านที่น้อยกว่าทักษะด้านอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มีแนวคิดในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยการใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ เป็นวิธีการสอน

ที่เริ่มจากการรู้จักการออกเสียงของแต่ละตัวอักษร นำไปสู่หลักการผสมเสียง และการออกเสียง ทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้เองและสามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงได้ด้วยตนเองผ่านการทำซ้ำ ๆ ยิ่งนักเรียนฝึกการผสมเสียงมาก จะทำให้นักเรียนสามารถจำการออกเสียงแต่ละตัวอักษรได้แม่นยำขึ้น จนนำไปสู่พื้นฐานการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเนื่องจากนักเรียนจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการอ่านมากขึ้น จนเกิดเป็นนิสัยรักการอ่าน และทำให้เกิดองค์ความรู้ต่าง ๆ ตามมา ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในยุคสมัยนี้ ที่การพัฒนาตนเองอยู่เสมอเป็นเรื่องสำคัญ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ อำเภอบางใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจน และยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น ตลอดจนจดจำได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งการใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ประกอบการเรียนจะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ และตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้อย่างเข้าใจและมั่นใจมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สมมุติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความหมายของการออกเสียงภาษาคำศัพท์อังกฤษ

ลลิตา ทองรัตน์ (2563) การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการถอดรหัสคำภาษาอังกฤษและพูดออกเสียงได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง และคล่องแคล่ว เกิดจากการฝึกฝนจนกระทั่งสามารถกระทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ

สุธามาตย์ ชุติรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร (2557) ที่ได้ศึกษาถึงความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษแล้วได้สรุปไว้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ วิธีที่บุคคลเปล่งเสียงออกมาตามลักษณะการผสมเสียงของภาษาใดภาษาหนึ่งเข้าเป็นคำ และจากคำเป็นประโยค โดยมีการเน้นเสียงหนักเบา การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำ การเน้นเสียงถ้อยคำ การจัดช่วงทำนองจังหวะ ลีลาท่าทาง การสื่อด้วยสายตา และการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งวิธีการออกเสียงเหล่านี้ ได้รับการยอมรับและสามารถเข้าใจได้ง่าย

สรุปทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง การกระทำที่เปล่งเสียงออกมาจากการสะกดคำศัพท์ โดยการสะกดจะมีทั้งที่อยู่ในรูปแบบ และที่นอกเหนือจากรูปแบบ ซึ่งจะสามารถศึกษาตามรูปแบบได้ และต้องใช้หลักการสังเกตและจดจำ เพื่ออ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่ได้ตรงตามรูปแบบ โดยจะต้องดูในเรื่องของการลงสูง-ต่ำ เสียงหนัก-เบา เสียงต้น-เสียงปลายด้วย

วิธีการสอนเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

การอ่านออกเสียง หรือ Reading Aloud ไม่เท่ากับการอ่านออกเสียงที่เน้น Phonic การ Pronounce ของเด็ก แต่จะเป็นการให้ผู้สอนอ่านออกเสียงบทความ เนื้อหาที่จะใช้ให้ผู้เรียนฟัง และคิดตาม ด้วยการใช้ "คำถามประกอบการอ่าน" ตัวอย่างเช่น ใช้ What does that word mean? เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ และใช้อธิบายการยกตัวอย่างคำให้ง่ายลงด้วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน ใกล้เคียงสัมพันธ์กัน Why is that happening? ใช้ถามเมื่อเกิดประเด็นที่เป็นใจความในเนื้อเรื่อง หรือใช้การเช็คความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านด้วย What this sentence mean? เป็นต้น เทคนิคนี้ผู้สอนจะต้องเตรียมตัวในการอธิบายเพิ่มเติม เพื่อขยายความเข้าใจให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย และเคลียร์ที่สุด และจะแลกมาด้วยทัศนคติที่ดีขึ้นของผู้เรียนต่อการอ่านภาษาอังกฤษแน่นอน เพราะเขาจะไม่รู้สึกว่าการอ่านมันยากเกินไป เนื่องจากเขามีครูคอยช่วยอ่านขยายความเข้าใจ

การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) เป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการออกเสียงทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ และมีความสามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ ด้วยเทคนิควิธีการโดยเฉพาะครูผู้สอน จึงควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการอ่านให้แก่ผู้เรียนอย่างไร เพื่อให้การอ่านแต่ละลักษณะประสบผลสำเร็จโดยมีวิธีปฏิบัติในการพัฒนาการอ่านออกเสียง ดังนี้

1. Basic Steps of Teaching (BST) มีเทคนิคขั้นตอนการฝึกต่อเนื่องกันไป ดังนี้

- 1.1 ครูอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง/นักเรียนฟัง
- 1.2 ครูอ่านทีละประโยค/นักเรียนทั้งหมดอ่านตาม
- 1.3 ครูอ่านทีละประโยค/นักเรียนอ่านตามทีละคน (อาจข้ามขั้นตอนนี้ได้ ถ้านักเรียนส่วนใหญ่อ่านได้ดีแล้ว)
- 1.4 นักเรียนอ่านคนละประโยคให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความทั้งหมด
- 1.5 นักเรียนฝึกอ่านเอง
- 1.6 สุ่มนักเรียนอ่าน

2. Reading for Fluency (Chain Reading) คือ เทคนิคการฝึกให้นักเรียนอ่านประโยคคนละประโยคอย่างต่อเนื่องกันไป เหมือนคนอ่านคนเดียวกัน โดยครูสุ่มเรียกผู้เรียนจากหมายเลขลูกโซ่ เช่น ครูเรียก Chain-number One นักเรียนที่มีหมายเลขลงท้ายด้วย 1, 11, 21, 31, 41, 51 จะเป็นผู้อ่านข้อความคนละประโยคต่อเนื่องกันไป หากสะดุดหรือติดขัดที่ผู้เรียนคนใดถือว่าโชคร้าย ต้องเริ่มต้นที่คนแรกใหม่หรือเปลี่ยน Chain-number ใหม่

3. Reading and Look up คือ เทคนิคการฝึกให้นักเรียนแต่ละคน อ่านข้อความโดยใช้วิธีอ่านแล้วจำประโยค แล้วเงยหน้าขึ้นพูดประโยคนั้น ๆ อย่างรวดเร็วคล้ายวิธีอ่านแบบนกขาว

4. Speed Reading คือ เทคนิคการฝึกให้นักเรียนแต่ละคน อ่านข้อความโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้การอ่านแบบนี้ อาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทุกตัวอักษรแต่ต้องอ่านโดยไม่ข้ามคำ เป็นการฝึกธรรมชาติในการอ่านเพื่อความคล่องแคล่ว (Fluency) และเป็นการหลีกเลี่ยงการอ่านแบบสะกดทีละคำ

5. Reading for Accuracy คือ การฝึกอ่านที่มุ่งเน้นความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงทั้ง Stress/Intonation/Cluster/Final Sounds ให้ตรงตามหลักเกณฑ์ของการออกเสียง (Pronunciation) โดยอาจนำเทคนิค Speed Reading มาใช้ในการฝึก และเพิ่มความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียง สิ่งนี้

ต้องการจะเป็นผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency) ควบคู่กันไป

สรุปวิธีการสอน เพื่อเพิ่มทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นมีหลายวิธีมากมาย ซึ่งแต่ละวิธีจะเน้นไปที่การฝึกฝนและการเรียนรู้ เพื่อให้รู้พื้นฐานและแนวทางการทำแล้วทำซ้ำไปจนจำได้แล้วนำไปประยุกต์ใช้ใหม่ และหนึ่งในวิธีการสอนจากทั้งหมดนั้นคือ การสอนแบบโฟนิกส์ที่เรียนรู้จากพื้นฐานของเสียงของตัวอักษรก่อน แล้วนำมาใช้เพื่อให้เข้าใจหลักการอ่าน ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้วิจัยเลือกในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ชุดฝึกอ่านคำศัพท์

ความหมายชุดฝึกอ่านคำศัพท์ มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น แบบฝึก แบบฝึกหัด แบบฝึกเสริมทักษะ ชุดฝึก หรือชุดการฝึกในการเรียนการสอน การฝึกมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกจากแบบฝึกที่ผู้สอนสร้างขึ้น การฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของแบบฝึกทักษะไว้

อังศุมาลิน เพิ่มผล (2542) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า แบบฝึก หมายถึง งานกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกหัด เพื่อทบทวนฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้วจนสามารถปฏิบัติได้ด้วย ความชำนาญและนักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ความสำคัญของชุดฝึกอ่านคำศัพท์

ชาลิสา ทองติด (2556) ความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะว่า เป็นหัวใจของการสอนวิชาทักษะ เพราะผู้เรียนจะมีทักษะมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับ การฝึกอย่างถูกวิธีจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ แบบฝึกเสริมทักษะเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนแบบฝึกเสริมทักษะ ช่วยลดภาระของผู้สอน ช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง จะทำให้ประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมาก ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนได้ด้วยตนเอง และใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนได้อีกด้วย จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนวิชาที่ต้องการฝึกฝน เพื่อให้เกิดทักษะ ความชำนาญ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้น และทำได้โดยอัตโนมัติ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะทางด้านวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมอง และมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่เด็กได้รับการเรียนการสอน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ด้วยคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญญา ชูช่วย (2551) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่ได้จากการเรียน ซึ่งเกิดจากการกระทำที่ต้องอาศัยความพยายามในการเรียน โดยต้องอาศัยความสามารถเฉพาะบุคคล การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของผู้เรียน แสดงออกในรูปของคะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสม

กัลยาภรณ์ ศิริวรประสาธ (2555) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทักษะและความรู้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่บุคคลได้รับประสบการณ์ ทั้งที่ครูกำหนด ให้และจากการเรียนรู้ด้วยตนเองในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความสามารถทางด้าน ร่างกายและสมองเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ทั่วไป

จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่า เรียนรู้แล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถในด้านใดมากน้อยเพียงใด เช่น มีพฤติกรรมด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่ามากน้อยอยู่ระดับใด นั่นคือ การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัยนั่นเอง ซึ่งเป็นการวัด 2 องค์ประกอบตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะของวิชาการที่เรียน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538)

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถทางการปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติจริงให้เห็นเป็นผลงานปรากฏออกมาที่สังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ ซึ่งการประเมินผลจะพิจารณาที่วิธีปฏิบัติและ ผลงานที่ปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหา รวมทั้งพฤติกรรม ความสามารถในด้านต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน มีวิธีการสอบวัดได้ 2 ลักษณะคือ

2.1 การสอบปากเปล่า การสอบแบบนี้มักจะทำโดยรายบุคคล ซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการ ดูเฉพาะอย่าง เช่น การสอบอ่านหนังสือ การสอบสัมภาษณ์ ซึ่งต้องการดูการใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นและบุคลิกภาพต่าง ๆ เช่น การสอบปริญญานิพนธ์ ซึ่งต้องการวัดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่ทำ และคำถามก็สามารถเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมได้ตามที่ต้องการ

2.2 การสอบแบบให้เขียนตอบ เป็นการสอบวัดที่ให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ซึ่งมีรูปแบบตอบอยู่ 2 แบบคือ

1) แบบไม่จำกัดคำตอบ ซึ่งได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง
2) แบบจำกัดคำตอบ ซึ่งเป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้ตอบหรือ กำหนดคำตอบที่ให้เลือก ซึ่งมีรูปแบบของคำตอบอยู่ 4 รูปแบบคือ

- (1) แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง
- (2) แบบจับคู่
- (3) แบบเติมคำ
- (4) แบบเลือกคำตอบ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดพฤติกรรม 3 กลุ่มพฤติกรรมด้วยกัน คือ

1. พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถ และ ความคิดรวมทั้งการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ซึ่งพฤติกรรมด้านความรู้ และความคิดประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย 6 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1) ความรู้ ความจำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะรักษาไว้ ซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับจากการเรียนการสอนและประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งสิ่งที่สัมผัสกับประสบการณ์นั้น ๆ และสามารถ ถ่ายทอดออกมาได้ถูกต้อง

2) ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ และสรุปความ เกี่ยวกับสิ่งที่ได้พบ ซึ่งเป็นเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับรู้และสามารถสื่อความเข้าใจที่ตนมีอยู่นั้น ไปสู่ผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

3) การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ ทฤษฎี หลักการ กฎเกณฑ์ และวิธีการต่าง ๆ ซึ่งได้รับการเรียนรู้ไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน หรือสถานการณ์ ใหม่ที่คล้ายคลึงกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

4) การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการจำแนกเรื่องราว ข้อเท็จจริงหรือ เหตุการณ์ใด ๆ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสามารถบอกได้ว่าส่วนย่อย ๆ นั้นแต่ละส่วนสำคัญอย่างไร ส่วน ใดสำคัญที่สุด แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีหลักการใดร่วมกันอยู่

5) การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการผสมผสานส่วนย่อย ๆ ให้เข้าด้วยกัน เป็นส่วนใหญ่ ทำให้ได้ผลผลิตที่แปลกใหม่และดีไปกว่าเดิม พฤติกรรมด้านนี้เน้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ สิ่งใหม่

6) การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการวินิจฉัย ตีราคาสิ่งต่าง ๆ หรือเรื่อง ต่าง ๆ ได้อย่างมีหลักเกณฑ์ เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

สรุปพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย คือ พฤติกรรมย่อยด้านความรู้ ความจำ เป็นพฤติกรรมที่มี ระดับต่ำสุดถือเป็นพฤติกรรมขั้นพื้นฐาน ส่วนพฤติกรรมย่อยด้านความเข้าใจการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า เป็นพฤติกรรมที่สูงขึ้นตามลำดับ ในการเรียนการสอนโดยหลักทั่วไป นั้น ต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมสูงกว่าความรู้ ความจำ คือ เป็นการพัฒนาให้เกิดความคิด

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย

เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ เจตคติ ค่านิยม ความสนใจ ความชื่น ชมของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย 5 ชั้น ดังนี้

1) การรับรู้ เป็นความสามารถในการจับไวต่อการรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ ได้มากในเวลาจำกัด

2) การตอบสนอง เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในลักษณะของ ความยินยอม เต็มใจ และพอใจ

3) การสร้างคุณค่าหรือค่านิยม เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรู้สำนึกในคุณค่าของ สิ่งต่าง ๆ จนเกิดการยอมรับ และเชื่อถือในสิ่งนั้น

4) การจัดระบบคุณค่าหรือค่านิยม เป็นการนำค่านิยมมาจัดให้เป็นระบบ โดยอาศัย กระบวนการจัดพวก หาความสัมพันธ์ และกำหนดค่านิยมที่เด่นและสำคัญแล้วนำกระบวนการนั้นมาสร้าง ระบบค่านิยมที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ต่อไป

5) การสร้างลักษณะนิสัย เป็นความสามารถในการจัดระบบค่านิยมที่บุคคลยึดถืออยู่ จน สามารถควบคุมพฤติกรรม และทำให้เกิดบุรณการทางความเชื่อ ความคิด เจตคติ และก่อให้เกิดพฤติกรรม ที่เป็นลักษณะนิสัยประจำตัวของบุคคลแต่ละคน

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย

เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการใช้กลไกทางกาย และทางสมองได้สัมพันธ์กัน จนสามารถใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงานอย่างมีจุดหมาย ซึ่งแบ่งออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ 7 ชั้น ดังนี้

1) การรับรู้ เป็นการรับรู้โดยประสาทสัมผัสเกี่ยวกับรูปธรรม เช่น วัตถุ สิ่งของและ นามธรรม เช่น คุณสมบัติหรือความสัมพันธ์

2) การเตรียมพร้อม เป็นความพร้อมทั้งทางใจ ความพร้อมทางกาย และความพร้อมทางอารมณ์

3) การเลียนแบบ เป็นการทำตามหรือเลียนแบบ

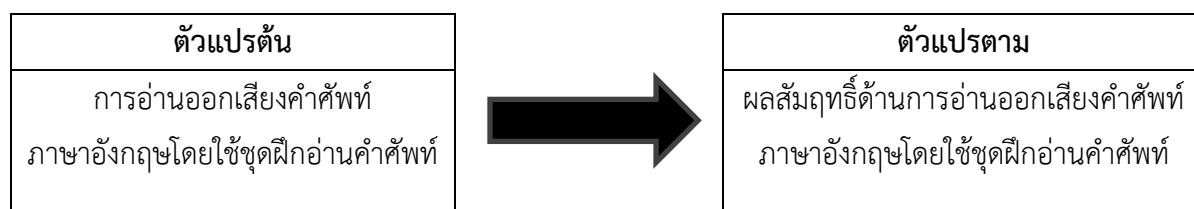
4) การปฏิบัติได้ เป็นพฤติกรรมตอบสนองที่พัฒนาจนเป็นนิสัย

5) การตอบสนองที่ซับซ้อน เป็นการแสดงออกที่ซับซ้อนตามกระบวนการปฏิบัติอย่างไม่ลังเล และเป็นไปโดยอัตโนมัติ

6) การดัดแปลง เป็นขั้นที่ทดลองหาวิธีอื่นมาปฏิบัติหลังจากที่ได้ปฏิบัติวิธีเดิมจนชำนาญแล้ว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้มากขึ้น

7) การริเริ่ม เป็นการประยุกต์สิ่งที่ได้ดัดแปลงแล้ว เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 30 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 30 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 แผน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ 5 ชุด
3. ชุดฝึกอ่านคำศัพท์
 - 3.1 ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 1 เกี่ยวกับอาชีพ (Occupations)
 - 3.2 ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 2 เกี่ยวกับโรงเรียน (School)
 - 3.3 ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 3 เกี่ยวกับโรงพยาบาล (Hospital)
 - 3.4 ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 4 เกี่ยวกับสถานที่ (Places)
 - 3.5 ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 5 เกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก (Emotions and Feelings)

2.2 การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

1) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์

(1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

(2) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อศักราช 2551 เกี่ยวกับเนื้อหาโครงสร้างเวลาเรียนการวัดและการประเมินผล

(3) ศึกษาและวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา และสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อแบ่งเนื้อหาในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

(4) ศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อฝึกทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ประกอบการเรียนการสอนตามเนื้อหา

(6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยแบบประเมินคุณภาพแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคิร์ท (Likert) โดยมีคะแนนประเมินเฉลี่ยอยู่ที่ 4.24 ซึ่งมีค่ามากกว่า 3.5 ขึ้นไป แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมที่สามารถนำไปใช้ได้

(7) นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

(8) นำแผนการสอนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2) การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

(1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ คุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง

(2) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับเนื้อหาโครงสร้างเวลาเรียน การวัด และการประเมินผล

(3) ศึกษาและวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาและสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อแบ่งเนื้อหาในการสร้างชุดฝึกอ่านคำศัพท์

(4) ศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(5) สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำศัพท์ จำนวน 5 ชุด ได้แก่

- ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 1 เกี่ยวกับอาชีพ (Occupations)
- ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 2 เกี่ยวกับโรงเรียน (School)
- ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 3 เกี่ยวกับโรงพยาบาล (Hospital)
- ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 4 เกี่ยวกับสถานที่ (Places)

- ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดที่ 5 เกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก
(Emotions and Feelings)

(6) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และประเมินคุณภาพของชุดฝึกอ่านคำศัพท์ โดยใช้แบบประเมินคุณภาพแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคิร์ท (Likert)

(7) จากนั้นวิเคราะห์หาค่าความยาก (P) ได้ค่าระหว่าง 0.5 - 0.8 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าระหว่าง 0.4 - 0.8 และค่าความเชื่อมั่น (KR20) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่าน คำศัพท์พื้นฐาน ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่า 0.78

(8) นำแบบการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านมาปรับปรุง

3) การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์พื้นฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

(1) ศึกษาทฤษฎีและรูปแบบของการสร้างแบบฝึกทักษะจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(2) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับเนื้อหาโครงสร้างเวลาเรียน การวัดและการประเมินผล

(3) จัดลำดับเนื้อหาและส่วนประกอบในแบบฝึกทักษะ โดยมีคำชี้แจง จุดประสงค์ และคำแนะนำการใช้แบบฝึกทักษะ

(4) จัดทำแบบแบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์พื้นฐาน

(5) นำแบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์พื้นฐานพร้อมแบบประเมินที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ผลการพิจารณาการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.0

(6) นำแบบฝึกทักษะที่ตรวจสอบแล้วมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยชี้แจงกับนักเรียนทั้งห้องให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่

2) ทดสอบโดยการอ่านชุดฝึกอ่านคำศัพท์

3) ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4) ทดสอบหลังเรียนโดยการอ่านชุดฝึกอ่านคำศัพท์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียนใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดฝึกอ่านคำศัพท์ แล้วบันทึกผลแบบการให้คะแนน

2) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดฝึกอ่านคำศัพท์

3) ทำการทดสอบหลังสอนโดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดฝึกอ่านคำศัพท์แบบเดียวกับก่อนเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า t-test Independent สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติทดสอบเครื่องมือวิจัย ได้แก่ IOC ความเที่ยง ความยาก และอำนาจจำแนก
3. สถิติทดสอบสมมุติฐานการวิจัย ได้แก่ t-test Independent

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียน และหลังเรียนโดยชุดฝึกอ่าน

คะแนนทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	df	t	Sig
ก่อนเรียน	30	12.69	1.32	29	7.12 *	.000
หลังเรียน	30	18.67	1.80			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ มีคะแนนเรียนก่อนเรียนเฉลี่ย 12.96 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.32 และคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 18.67 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.80 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพที่ 1 แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์
ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 2 การทดลองใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์
ที่มา: ผู้วิจัย

สรุปและอภิปรายผล

นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกอ่านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะหมี่ มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกอ่านคำศัพท์รวมกับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนหน่วยการเรียนรู้จำนวน 5 แผน มีการพัฒนานักเรียนในด้านการอ่านออกเสียง โดยเริ่มในระดับพื้นฐานจากการสะกดคำที่นำสระภาษาอังกฤษมาผสมกับเสียงพยัญชนะ พร้อมทั้งใช้วิธีการฝึกเชื่อมโยงเสียงของคำและภาพที่มีความหมายให้ตรงกับเสียงได้ ตลอดจนการฝึกอ่านออกเสียงในระดับคำเป็นจังหวะซ้ำ ๆ โดยคำศัพท์ที่เลือกนำมาออกแบบเพื่อให้ให้นักเรียนและผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสามารถออกเสียงตามได้ง่าย และตรงกับตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางปี การศึกษา 2551 ในวงคำศัพท์ที่เด็กประถมศึกษาควรรู้จักเป็นวิธีการสอนให้ออกเสียงได้ชัด ถูกต้อง และหัดสะกดคำได้อย่างมีระบบ จะเริ่มจากการฝึกออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัวไปจนถึงการอ่านเป็นคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป เกิดเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ อีกทั้งยังมีชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เข้าใจง่าย มีภาพประกอบเนื้อหาที่น่าสนใจสามารถฝึกซ้ำได้ สอดคล้องกับ รัชดากาญจน์ ไยดี (2565) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า คะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์

ภาษาอังกฤษหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบ โฟนิคส์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ อัจจิมา ไชยชิต (2563) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสะกดคำภาษาอังกฤษ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านออกเสียงสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบก่อนเรียนนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงสะกดคำได้เฉลี่ย 1.25 คะแนนจากคะแนนเต็ม 5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และเมื่อทำการทดสอบหลังเรียนนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้เฉลี่ย 4.05 คะแนนคิดเป็น ร้อยละ 81.00 แสดงว่า หลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะและสอนซ่อมเสริมแล้ว นักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงสะกดคำที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ได้เสนอไปแล้วนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนการสอน ควรกำหนดกิจกรรมและระยะเวลาให้สอดคล้องกันในการวิจัยในครั้งนี้ ควรจะลดกิจกรรมลง เนื่องจากไม่สามารถทำกิจกรรมทั้งหมดภายใน 1 คาบเรียน จึงต้องเพิ่มเวลาภายในคาบเรียนจาก 2 ชั่วโมงเป็น 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

1.2 ควรเพิ่มกิจกรรมให้นักเรียนได้ออกเสียงคำศัพท์รายบุคคลมากกว่านี้ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนแต่ละคน และเป็นการเสริมสร้างกระบวนการนำไปใช้พูดในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจากแบบฝึกหัดสามารถพัฒนาถึงกระบวนการอ่านได้ แต่หากไม่นำมาใช้สื่อสารก็จะยังคงอยู่ในเรื่องของทักษะการอ่านเพียงอย่างเดียว

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ เนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยังอยู่ในส่วนของการออกคำศัพท์เท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการอ่านที่ไม่เน้นแต่เพียงแค่ระดับคำ แต่ควรเพิ่มในระดับประโยคสั้น ๆ เป็นลำดับต่อไป เพื่อหาศักยภาพของการสอนว่าสามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนได้ถึงระดับใด

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กัลยาภรณ์ ศิริวรประสาธ. (2555). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 (ช่วงชั้นที่ 2) โรงเรียนบ้านตลาด (ค่านายครุราษฎร์รังสรรค์) (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, กรุงเทพฯ.
- ชาลิสา ทองติด. (2556). ความหมายแบบฝึกทักษะ. สืบค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2567 จาก <http://www.kroobannok.com/blog/60836>

- ปัญญา ชูช่วย. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ปัตตานี.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัชดากาญจน์ ไยดี. (2565). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโนนตารอด จังหวัดกำแพงเพชร (การค้นคว้าอิสระ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- ลลิตา ทองรัตน์. (2563). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยโฟนิกส์ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สุธามาศ คชรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองไร. (2557). การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ (รายงานวิจัย). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อังศุมาลิน เพิ่มผล. (2542). การสร้างแบบฝึกทักษะการคำนวณวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องวงกลมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อัจจิมา ไชยชิต. (2563). ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสะกดคำภาษาอังกฤษ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. สืบค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2567 จาก http://ska2.go.th/reis/data/research/25640703_212247_2274.pdf